

на архимандритъ Хрисантъ, българинъ отъ Самоковъ, игуменъ въ единъ манастиръ въ Киевъ да се направи потрѣбното, щото тази младежъ да се упжти къмъ Русия, гдето да се уредятъ сиропиталища или пансионии за беднитѣ? Та, като се възпита и изучи младото поколѣние въ роденъ славянски духъ, да се завърне въ отечеството си за достойни учители, свещеници, търговци, общественици. Тѣ ще бждатъ части на единъ и сжщъ организъмъ, затова трѣбва да мислятъ и действуватъ въ съгласие, едномислие, та да се създаде отъ народа еднодушно и однородно тѣло, подобно на сроднитѣ му славянски общества. Ние знаемъ разположеаието на руския царъ и правителството му, а особено се уповаваме на Н. Пр. Киевския Филаретъ, чиято добродетель и славянолюбиви чувства сж ни известни. Съ негова бащина помощъ сж настанени нѣкои български деца на учение и сега очакваме той да стане стълбъ на българското възраждане.

Ала д-ръ Селимински знае, че само съ възпитаници въ чужбина народното възмжжаване не ще може да се достигне. Той държи да се засилятъ и увеличатъ вжтрешнитѣ тѣлесни и духовни сили. Народътъ се възражда съ несъкрушимо желание и тъкмо това ще го направи способенъ да достигне съседитѣ си. За туй нека всѣки българинъ се погрижи да допринесе нѣщо споредъ силитѣ си за просвѣта и народно благоденствие. Едни да откриватъ и подържатъ училища, други да насърдчаватъ книгописането и книгопечатането, трети да подкрепятъ занаятитѣ, четвърти да съставятъ стопански, земеделчески, човѣколюбиви и ученолюбиви дружества и т. н.

Слава и честь на всички, възкликва д-ръ Селимински, отишли въ чужбина за наука, които не се отрекоха отъ рода и отечеството си, а се завърнаха съ любовъ къмъ народа, като се поставиха въ негова служба. Възрастнитѣ, живущи извънъ родината въ разни свободни страни, виждатъ, що вършатъ образованитѣ народи, та и тѣ ще изпълнятъ своя дългъ било приживе, било подиръ смъртъ съ даренията си.

Нека дружно служимъ на народното дѣло. Да благодаримъ и на онѣзи европейски народи, които съчув-